

Személyes érzések absztrakt művekké sűrűsödve

Personal feelings condensed in abstract works of art

Szerző: Jankó Judit
Fotók: Halász Jácint

Horváth Lóczy Judit tízéves pályafutásának összefoglalása „NEW ERA” – címmel a Faur Zsófi Galériában volt látható és az Abigail Galéria „Két generáció” című kiállításán is szerepeltek munkái, Konok Tamás művészpárjaként, aki őt jelölte meg a fiatalabb generációból, mint hasonló szemléletű alkotót. Bőven volt apropónk, hogy a sokoldalú művésszel átbeszéljük, hol is tart most.

HLJ: Mindig képzőművésznek készültem, a vargabetűk leginkább annak köszönhetőek, hogy az ember nem mindig ismeri fel elsőre a saját útját. Sokfelé tanultam rajzolni, a Budai Rajziskolában Kelemen Marcell volt az első mesterem, de Kecskés András festőművész is sokat segített, aki tanított a Tájépítészet Karon. A Műszaki Egyetemen elvégeztem egy kétéves színdinamikai szakmérnökképzést, itt találkoztam Konok Tamással. Egy időben a Tűzraktér nagyon inspiráló közegében volt a műtermem, az ottani hangulat is hatott rám, ezután a Metropolitan Egyetemen tanultam, Barabás Márton volt a mesterem.

Konok Tamás azóta is egyfajta mentorod, mit tanultál tőle?

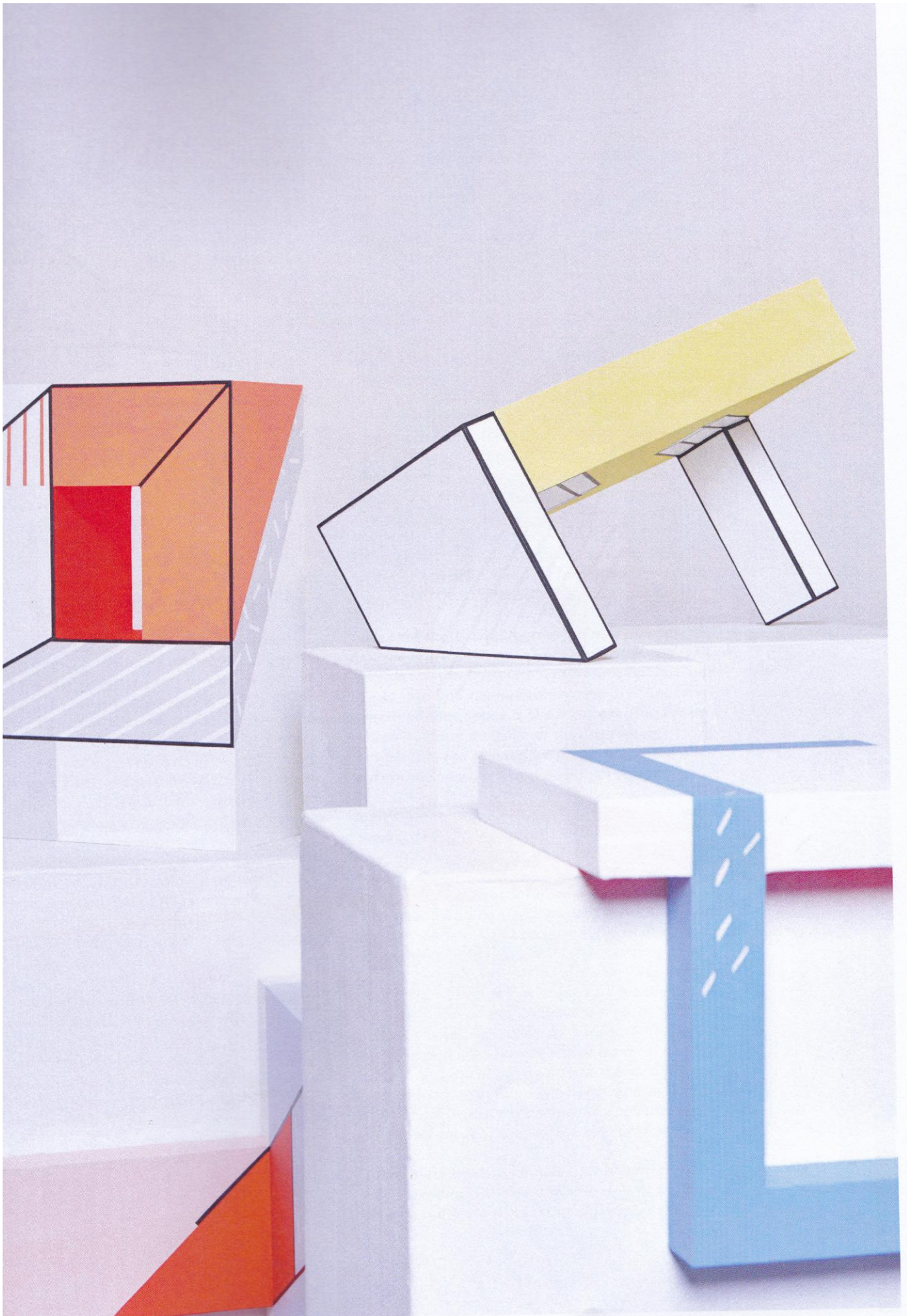
Leginkább hozzáállást. Megerősített abban, hogy nem kell félni a művészpályától, egyszerűen csak csinálni kell. Konok intelligens, művelt világpolgár, számos nyelven beszél, emberi példát is nyújtott a szakmai tanácsok mellett.

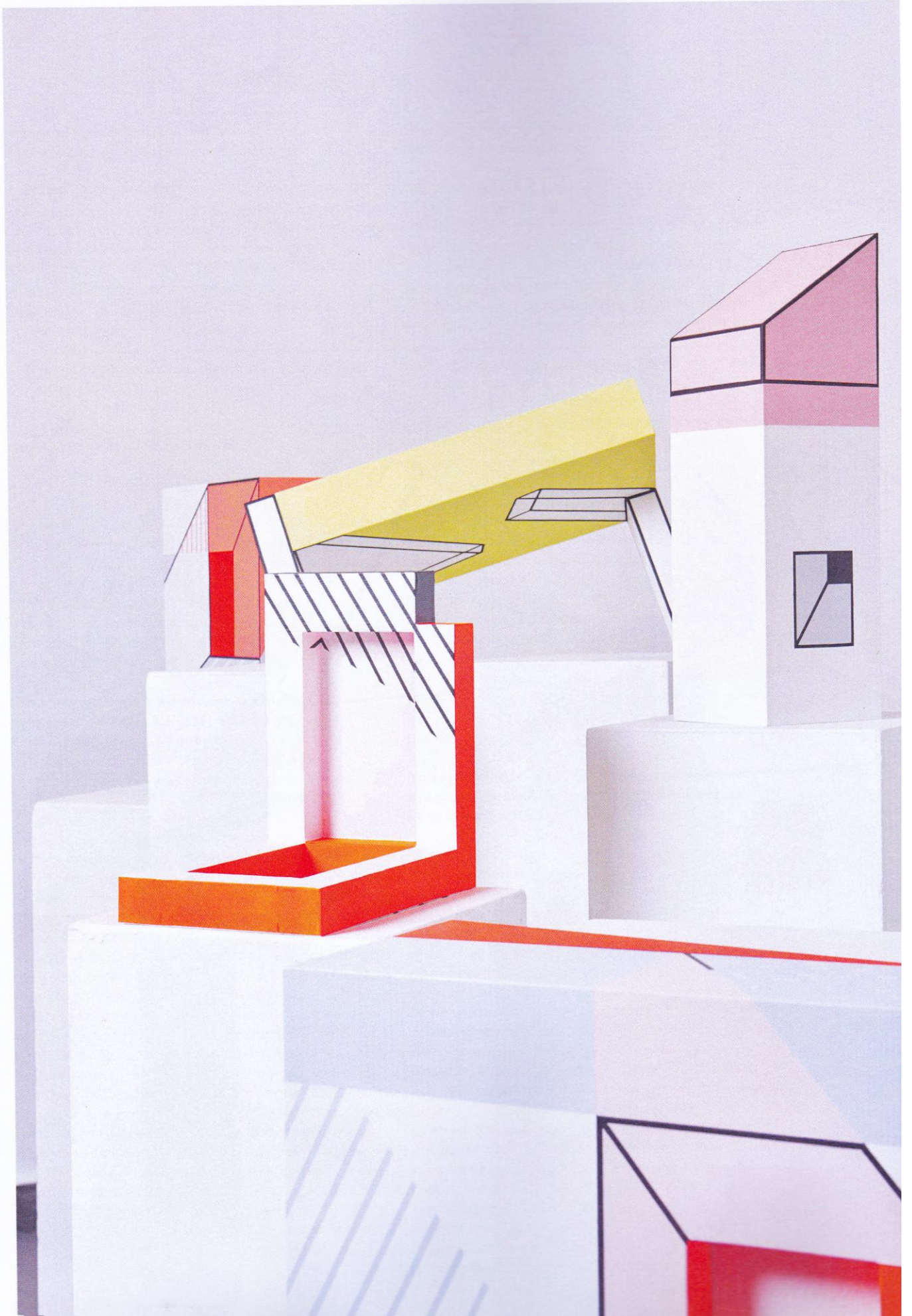
The summary of Judit Horváth Lóczy's ten-year-long work entitled "NEW ERA" was exhibited in the Faur Zsófi Gallery, and her pieces of work were included in the exhibition "Two generations" at the Abigail Gallery. She was presented as the artistic counterpart of Tamás Konok, who indicated her as an artist with similar views from the younger generation. Thus, we had plenty of reasons to have a conversation with the multifaceted artist where she is at the moment.

HLJ: I always wanted to be a visual artist, the detours are rather due to the fact that at first, you don't recognize your own way. I learned how to draw in many places. My first master was Marcell Kelemen in the Art School of Buda, but painter András Kecskés, who taught me at the Faculty of Landscape Architecture, also helped me a lot. At the Budapest University of Technology and Economics, I completed a two-year postgraduate program for colour dynamics engineering, that's where I met Tamás Konok. For a while, I had my studio in the genuinely inspirational cultural space of Tuzrakter, whose ambiance had an effect on me, then I went to the Budapest Metropolitan University, where Márton Barabás was my master.

Tamás Konok has been kind of a mentor for you ever since. What have you learned from him?

Attitude, most of all. He reassured me that you should not be afraid of the artistic career, you should just simply do it. Konok is an intelligent, well-educated cosmopolitan, he speaks several languages. Beyond the pieces of professional advice he gave me, he stood before me as an example of how to live.

Mit gondolsz, mennyire van szüksége egy művésznek tudatos brandépítésre?

Egyre inkább szükség van erre, egy képzőművésznek is úgy kell gondoznia a karrierjét, mint akár egy előadóművésznek. Ideális lenne menedzserrel és galériával közösen gondolkozni, milyen tartalom és hol jelenik meg róla a sajtóban, miként van jelen az interneten, a közösségi médiában, hogy nézzen ki a weboldala. A nemzetközi szintén való megjelenéshez elengedhetetlen művészbrand nélkül Magyarországon is egyre nehezebb boldogulni. El kell döntenie, ki hova akarja magát pozicionálni, mire vágyik, milyen céllal vágnéki ennek a pályának.

Neked vannak külföldi céljaid?

Kezdetektől fejemben van a külföldi színtérre kilépés lehetősége, azért is, mert a magyar művészeti élet szűk, zárt körök mentén szerveződik. Külföldi pályázatoknál egyáltalán nem számít, kinek a kije vagyok, hol tanultam, egyszerűen a munkáim méretődnek meg. Külföldi városokban kiállítani ezerféle szempontból értékes tapasztalat, hasznos megtanulni a szervezési részét is, másfajta közegbe bekerülni, még ha rövid időre is, értékes visszajelzéseket jelent szakmai szempontból.

Résztevője vagy a Budapest Art Mentor programnak, hogy kerültél bele és milyen konkrét segítésget jelent?

Tavaly nyár végén írták ki a pályázatot, az első évfolyam tíz emberrel indult. Bérczi Linda találta ki és állította össze a tematikát, a zsűri és az oktatók névsora garantálta a színvonalat. Fontosnak tartják céljaink meghatározását, szeretnék ha tudatossá tennénk, hogy 5-10 év elteltével hol szeretnénk tartani és ehhez mutatnak alternatívákat. A program hatására egyre biztosabban tudom, mit szeretnék, eddig csak érzéseim voltak. Sehol nem tanítják, hogyan kommunikálj egy galériával, miként állíts össze egy anyagot, akár árakkal, az érdeklődőknek, milyen elvárásai és milyen kötelezettségei lehetnek egy művésznek. Alapkérdésekről konzultálunk a szakma fontos szereplőivel, kérdezhetünk tőlük, kapcsolatokat építünk. Vállalkozási és jogi ismeretekről hallgattunk előadásokat, közösségi média szakértő adott elő arról, hányszor kell posztolni, mit érdemes kirakni, részt vettünk személyes coachingon. A mentorprogram alapján kezd kikristályosodni, hogy a működőképes kombináció az, ha az embernek itthon van egy anyaggalériája, és külföldön, területileg megosztva is megtalálja a képviselőit. Szívesen jelen lennék olyan helyeken, ahol a geometrikus absztrakt művészetet jól értik, ilyen Németország, Skandinávia, esetleg Észak-Amerika.

To what extent do you think an artist needs conscious branding?

There is a growing need for that. A visual artist has to take care of his or her career as a performing artist. The ideal situation would be to brainstorm together with a manager and a gallery, where and what kind of content is published about him or her in the media, how does he or she appear online, on social media channels, what should his or her website look like. It is more and more challenging to make your way even in Hungary without an artistic brand, that is indispensable to make an international appearance. It has to be decided where you want to position yourself, what you wish for, what are your goals with this career.

Do you have international aspirations?

I have been wondering about the possibility of making an appearance in the international arena from the very beginning, one of the reasons for that being the organization of Hungarian artistic life along narrow, closed-off lines. In case of international tenders it doesn't matter whose relative I am, or where did I study. Only my pieces of work are being judged. It is a valuable experience to exhibit in foreign cities for thousands of reasons, even learning the organizational part is useful. From a professional point of view, it means valuable feedback to get into a different environment, albeit for a short time.

You participate in the Budapest Art Mentor program. How did you join it and what actual help does it entail?

The call for application was announced at the end of last summer, and the first class was launched with ten people. Linda Bérczi came up with the program and created the syllabus, the line up of the jury and the teachers guaranteed high standards. They consider the determination of our goals as necessary, they would like us to increase our level of awareness regarding where we would like to be within 5-10 years and for that, they show us alternatives. As an impact of the program, I know with increasing certainty what I want to do. Until now, I only had my feelings. There's no place where you are taught how to communicate with a gallery, how to compile materials for the public, perhaps even with prices, what expectations or commitments an artist might have. We consult significant players of the profession about fundamental topics, we can raise questions and establish social ties. We participated in lectures about entrepreneurial and legal issues, a social media expert made a presentation about how many times and what to post, or we attended personal coaching.

Hogyan kezdesz hozzá egy műhöz?

Általában a formákat találok ki először, legtöbbször nem téglalap alakú vászonra festek, mert szeretem, ha az alapformában már üresen is van valami izgalom. Majd felrajzolom a jegyzetfüzetembe, amit színes ceruzákkal együtt mindig magamnál hordok, és elkezdem „kifesteni”, megkeresem, milyen színek és formák állnak jól neki. Akár 20-30 változat is születik, ezekből kiválasztok egy párat, felviszem a gépre és Photoshopban meghatározom a pontos színeket, ügyelve a harmónia és a feszültség elegyére. A folyamat közben rám talál (vagy a képre talál, nem is tudom pontosan melyikünkre), egy érzés, amit szeretnék megragadni. Egy idő után összeáll, az adott képről fog szólni, innentől kezdve már csak alakítani kell, hogy leginkább azt fejezze ki.

Automatikusan festőnek kezeltetek, de minél több munkát láttam tőled, annál jobban elbizonytalanodtam ebben az egyértelmű meghatározásban, aztán amikor olvastam, hogy tájépitésnek tanultál, rájöttem, téged a tér izgat, ami inkább szobrászati kérdés. De azért először festeni kezdted, mikor fordult át az érdeklődésed a tér vizsgálatába?

Hosszú folyamat volt, először én is az akadémikus tanulmányok felől indultam, majd jött egy pont, amikor már nem elégtett ki a természeti vagy épített környezet látványának megfestése. Ekkor jött az igény, hogy a saját vizuális nyelvem adjam vissza, amit a világban látok, tapasztalok. Kezdetektől érdekelt az erdő és fák ritmusa futás közben, vagy a falon megjelenő fény-árnyék játék, miként lehet ezeket megragadni. Elkezdtem azzal játszani, hogy van egy vékonyabb felület, mondjuk egy kartonlemez, amit kivágok, és egy sík, egy színű alapfelület. A kettőt elemelem egymástól, közelebb vagy távolabb húzom, valamilyen tengely mentén mozgatom, és figyelem, mi történik. Innen indult a térbeli fogalmazás és ez változott azzá, hogyan tudom egy felületen megjeleníteni a térbeliséget.

Minden munkád olyan, mintha épp meg akarna mozdulni. A következő lépés a mozgatás lesz, a mozgó objektetek?

Már többször gondolkoztam ezen, de egyelőre még jobban érdekel a „mintha” élmény, hogy az objektetek minden oldalról mást mutatnak, más élményt adnak, de igazából nem mozognak. Ennek a sorozatnak még nem értem a végére.

Based on the mentor program, it started to become clear for me that a functioning strategy is if you have a “parent gallery” at home, and you find those who represent you internationally, divided by areas. I would be eager to enter places, such as Germany, Scandinavia or North America, where people understand geometric abstract art well.

How do you start working on a piece?

I usually figure out the shapes first. Most of the time, I don't paint on canvasses of rectangular shape, because I like it when there's some excitement already in the basic, empty form. Then I draw it up in my notebook, which and some crayons I always carry, and I start to “paint it”. Then I try to find what colours and shapes fit well with it. 20-30 versions might as well come into being, I choose a couple from these, I input them into my laptop, and determine the actual colours in Photoshop, paying attention to the combination of harmony and tension. During the process, a feeling struck me (or the painting, I'm not sure which one of us), that I would like to grasp. After a while, the story of the picture clogs together, and from then on, I only have to form it so that it could express that first of all.

I automatically considered you as a painter, but the more pieces of your work I saw, the less certain I got in this clear-cut definition. But when I read that you studied landscape architecture, I realised that space is the most exciting for you, which is rather an issue of sculpture. But at first you started with painting, so when did you turn to the examination of space?

It was a long process. At first, I also started with the academic work, but there was a point when painting the visuals of nature, or built settings did not satiate me anymore. The need for reflecting on what I see and experience in the world with my own visual language was born at that time. From the very beginning, I was interested in the rhythm of the forest and the trees during running or in the light-shade play on the wall, how you capture those. I started to experiment: I take a thinner surface, for example, a cardboard plate, that I cut, and a unicoloured, plane primary surface. I lift the two and pull it closer or farther from each other. I move them along a particular axis, and I pay attention to what happens. Spatial composition started off from here, and that turned into how could I visualize spatiality on one surface.

Every piece of your work is as if it wanted to make a move in the next moment. Will the next step be movement? Moving objects?

Hogyan választod a színeket amikor használod?

Nemcsics Antaltól tanultam színelméletet, az ő coloroid rendszerét elsajátítani - bevallom - nem ment könnyen, mert nagyon matematikai alapú, és azt a játékoságot és esetlegességet veszi el az alkotásból, ami nekem annyira fontos, mindemlélt sok törvényszerűségre megtanított. Kelemen Marcell viszont sokat lazított rajtam, például, amikor arra kért, úgy vegyem fel az ecsettel a palettáról festéket, hogy nem nézek oda, és a véletlenszerűen felvett színnel kellett folytatnom a festést. Felszabadító volt, hogy bármilyen színt bárhová lehet használni, még ha nem is lesz az igazi, legalább kipróbálta az ember. Azóta van egy ráérzésem, nézem a félkész képet, tudom, mit szeretnék kifejezni és jön egy kattánás, milyen színnel kell folytatni, bizonyítékul, ha az ember felerősíti az intuíción, az szabaddá tesz.

Műveid képes naplóként is felfoghatók, nyilatkozta egyszerűen, most pedig a művészi problémák boncolgatásáról beszélünk.

A kettő együtt működik, izgatnak művészeti problémák is, de azt is fontosnak tartom, hogy a rohanó napok közepette valahogy megörökítem amit érzek, különben végképp eltűnik, nyomtalanul. És működik. Az érzést, amit megfestek, visszaidéződik később is, a kép láttán. Azokat az érzéseket próbálok megalkotni, amikből később okulni lehet vagy erőt meríteni belőlük.

Mennyit változtál 10 év alatt, honnan hová jutottál?

Tíz évvel ezelőtt, az első kiállításom plakátjára még azt írtam ki, hogy képkalkotó, nem mondtam volna azt ki, hogy képzőművész vagyok, ez az identitásom megerősödött. Bár az első kiállításomon az absztrakció is megjelent, még sok munka könnyen visszavezethető volt természeti képekre. Gyakran használtam applikációkat, szerettem talált tárgyakból létrehozni valamit, még sokkal inkább a kísérletezés, útkeresés jellemzett. Ez persze sosem múlik el, de határozottabb lettem, bátrabb vagyok abban, merre haladok.

I thought about it several times, but for the moment, I'm more interested in the "what if" experience. That objects show up differently from every side, offer a different experience, but in fact, they don't move. I have not yet finished this series.

How do you choose the used colours?

I studied colour theory from Antal Nemcsics, although I have to admit it was not easy to learn his coloroid system as it is based mostly on mathematics and it takes out playfulness and eventuality from the process of creation, which is very important for me. Nevertheless, he taught me plenty of rules. On the other hand, Marcell Kelemen loosened me a lot, for example, when he asked me to take on paint with my paintbrush from the palette while I look to the other way, and then I had to continue painting with a randomly taken colour. It was liberating that you can use any colour for anything, even if it won't be the real thing, at least you tried. From that time on, I have an instinctive feel. I look at the semi-finished picture, I know what I want to express and then I have a sudden idea, with which colour I should continue. It proves that if you intensify intuition, it will liberate you.

You observed once that your pieces of work can be perceived as parts of a visual diary, and now we are talking about the dissection of artistic problems.

The two complement each other. I'm intrigued by artistic problems, but I consider just as important to somehow immortalize how I feel, otherwise it will fade away forever, without any trace, in the face of the rushing days. And it works. When I see the picture later, I can recall the feeling that I painted. I aim to shape up perceptions, from which it is possible to learn later or from which anyone can derive strength.

How much did you change in the last ten years, from where did you start and where did you end up?

Ten years ago I signed the poster for my first exhibition as an "image creator". I didn't dare say that I'm a visual artist. My identity as a visual artist grew stronger. Regarding my first exhibition, several works could easily be traced back to having their origins in images relating to nature, although abstraction was also present. I often used applications. I liked to create something from lost-and-found objects. I was a lot more characterized by experimentation and finding my own path. That will obviously never end, but I became much stronger-minded and braver in where I'm heading.